

Geleji Frigyes 1928. július 13-án született Belgrádban. Középiskolái egy részét Belgrádban végezte, majd 1941–46 között a budapesti Evangélikus Gimnáziumban folytatta és itt is érettségizett. 1946–50 között a Budapesti Műszaki Egyetem vegyészmérnöki karán tanult, 1950-ben szerezte meg a vegyészmérnöki oklevelet.

1950-től 1967-ig a Műanyagipari Kutatóintézetben dolgozott, 1957-ben a szintetikus szál osztály vezetője, majd 1961-től az intézet igazgatóhelyettese lett.

1955-től tevékenysége kiterjedt az akrilnitril polimerizációjára is.

Ezt a témát kutatta 1956-ban a Magyar Tudományos Akadémia ösztöndíjával az akkori Német Demokratikus Köztársaság Tudományos Akadémiájának Szállkutató Intézetében is.

Kandidátusi disszertációját 1962-ben védte meg.

1967-ben helyezték át a Magyar Viscosagyárba igazgatóhelyettesi pozícióba, azzal a feladattal, hogy a vállalatnál új, önálló kutatóbázist alakítson ki. A kutatóbázis 1973-ban kezdte meg működését 110 fővel.

DR. GELEJI FRIGYES

Munkájával Nyergesújfalun iskolát teremtett: a kutatóhelyen két fő készített kandidátusi disszertációt és további öt fő nyerte el a műszaki doktori címet.

Műszaki igazgatóhelyettesként nemcsak a kutatást, hanem a beruházásokat, a hazai szálgyártás továbbfejlesztését is irányította. E funkciójában is folytatta tudományos tevékenységét. 1979-ben lett a műszaki tudományok doktora.

A szintetikus szálak révén szoros kapcsolatba került a textiliparral. Ennek alapján kapott megbízást 1979-ben az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság könnyűipari főosztályának vezetésére. 1986-ban az OMFB elnökhelyettesévé nevezték ki. 1989–90-ben, a rendszerváltás időszakában megbízottként vezette az OMFB munkáját.

DR. GELEJI FRIGYES

1995-től a Bay Zoltán Kutatási Alapítvány vezetésében dolgozott haláláig.

1987-től a Budapesti Műszaki Egyetem címzetes egyetemi tanára volt. A Magyar Tudományos Akadémia és a MTESZ több bizottságának elnökeként is tevékenykedett.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület textilvegyész szakosztályának elnöke volt. 1981-től társelnökként, 1985-től 1999-ben bekövetkezett haláláig elnökként vezette az egyesületet.

Élete munkásságát számos kitüntetés ismerte el, köztük 1974-ben és 1991-ben a Textilipar Fejlesztéséért Érem, és az 1990-ben kapott MTESZ Díj. 1985-ben részesült az Eötvös Loránd-díjban.